

Миколаєць Анатолій
канд. держ. упр., докторант
Міжрегіональна академія управління персоналом
Київ, Україна

ЕФЕКТИВНІСТЬ ВЗАЄМОДІЇ ІНСТИТУТІВ ДЕРЖАВИ ТА ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ

Конструктивну взаємодію державних органів і структур громадянського суспільства позитивно впливає не тільки на динаміку процесів, що протікають в Україні, поява нових масштабних завдань у сфері державного управління, а й стимулює необхідність розробки нових політико-правових форм і методів взаємодії органів державної влади різних рівнів і соціальних груп громадянського суспільства, а також розширення функцій останнього в зв'язку зі збільшенням числа учасників і завдань полі суб'єктного управління. Без цієї умови, на нашу думку, є досить важко подальша реалізація принципу політичної багатоманітності в Україні, хоча і на базі конституційно-правових вимог.

Істотний вплив на процес ефективної взаємодії регіонального громадянського суспільства і державних структур, з нашої точки зору, впливають такі чинники, як раціональне, що відповідає закону делегування повноважень громадським інституціям для реалізації їх безпосередньої компетенції; облік і узгодження суспільних інтересів, уважне ставлення до громадської думки; прийняття рішень на основі корпоративного співробітництва соціального партнерства інститутів громадянського суспільства і влади; підтримка самоорганізації і самоврядування громадян у всіх сферах суспільного життя на основі об'єднання приватних і загальних інтересів [1].

В цілому ж, як показує аналіз, ефективність взаємодії інститутів держави і громадських об'єднань визначається величезним залученням широких мас населення в різні асоціації, включенням їх до вирішення практичних питань забезпечення життєдіяльності регіонів, забезпеченням повноцінного функціонування механізму громадянської свободи і самоврядування на всіх рівнях взаємодії держави і громадянського суспільства [2, с.18].

Комплексна модель взаємодії влади, бізнесу і, громадських об'єднань, обов'язково повинна містити систему механізмів її реалізації. Як уже зазначалося, основними механізмами управління процесами міжсекторальних взаємодій в Україні є соціальні технології, під якими розуміються комплекси упорядкованих, науково описаних методів і процедур організації взаємодії органів державної і місцевих органів влади, бізнесу та громадських об'єднань, що дозволяють на основі застосування об'єктивних законів і тенденцій розвитку суспільства до практики управління досягати високої ефективності для всіх сторін партнерства. При цьому основний технологій є інтеграція елементів соціального партнерства і взаємної відповідальності в основну діяльність його суб'єктів.

Згідно з основними стадіями управлінського процесу, прийнятим в публічному управлінні, побудуємо таку класифікацію соціальних технологій. При цьому з огляду на те, що міжсекторні взаємодії відображають не тільки скоординовані спільні дії сторін, а й їх взаємовплив, розглянемо також деякі моменти впливу суб'єктів один на одного за, винятком інституту публічного управління і створення організаційно-правового середовища діяльності бізнесу і громадських організацій [3, с.59].

Планування в сфері соціального партнерства.

Плануванням в системі соціального партнерства займається будь-яка з його сторін:

як державна і місцеві органи влади, так і бізнес, і громадських об'єднань. Однак планування взаємодії на регіональному та місцевих рівнях має провідне значення, так як саме влада відповідає за створення організаційно-правових та інших інституціональних умов соціального партнерства.

У плануванні соціального партнерства на державному / місцевому рівні важливо участь в цьому процесі представників влади і громадських об'єднань, що може бути виражено в діяльності наглядова, консультативних експертних рад при органах влади. При цьому слід зазначити, що громадські ради можуть виступати як органи планування, координації, моніторингу та оцінки ефективності соціального партнерства. Таким чином, технологія «громадська рада» є наскрізною для всієї системи соціального партнерства, мета ради полягає в забезпеченні взаємодії, сприяння становлення громадянського суспільства, громадський контроль і експертизу діяльності органів влади, підвищення якості прийнятих рішень, обліку інтересів громадян при виробленні та реалізації владних рішень, наділених експертними, консультативними, координаційними і іншими функціями.

Громадська рада - це колектив представників неприбуткових і / або комерційних організацій, а також широко відомих, але не входять до організації осіб, запрошених державним або місцевим органом влади або посадовою особою, або делегованих самими організаціями для здійснення консультативних і / або, експертно-аналітичних функцій.

Сутність даної технології полягає у створенні демократичного механізму участі бізнесу та громадських об'єднань в діяльності державних органів влади. Іншими словами громадські ради служать одним з каналів прямого і зворотного зв'язку народу в системі публічного управління, забезпечує участь представників громадськості у виробленні: державних або місцевих рішень.

Список використаних джерел

1. Усаченко Л. М. Основні аспекти, форми та напрями взаємодії органів державної влади з неурядовими організаціями. URL : <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/db/2008-1/doc/2/26.pdf>. (дата звернення : 14.01.2019).
2. Серьогіна С. Г. Регіоналізм у політико-правовій практиці України. *Правові проблеми реформування регіональної влади*: Матеріали науково-практичної конференції (м. Харків, 12 квітня 2002 р.). Харків, 2002. С. 16–20.
3. Яковюк І. В. Європейський регіоналізм у контексті розбудови Європейського Союзу. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. Харків : Право, 2004. Вип. 8. С. 57–68.

